

bedsmænd at føre et formeligt Bogholberi over hver enkelt Sag, som de have til Behandling, og at staae i Forskud for Portoer, som til Slutningen i mange Tilfælde maatte inddrives ved Udpanning eller muligens slet ikke være at erholde; men herved vilde paabyrdes Autoriteterne et betydeligt Ansvar og et som oftest uoverkommeligt Arbejde. Endvidere er anført, at en saadan Fremgangsmaade, navnlig for Amtene vilde medføre megen Vidtløftighed ved Sagernes Convoluttering; thi istedetfor at der nu kan lægges undertiden 20 Expeditioner, der skulle til samme Adressat, i et Couvert, maatte hver enkelt Sag convolutteres for sig, men dette vilde selvfølgelig medføre en uberegnelig Forsinkelset af Expeditionerne. Med Hensyn til megen Brevverling maa det derhos antages, at den, skøndt nærmest foranlediget ved Enkeltmands Interesse, dog fremgaaer af Foranstaltninger, der ere paabudne af Hensyn til Statens eller Statskassens Løb. Saaledes maae vel alle Sager angaaende Fordeindommens Udskykning eller Sammenlæggelse, angaaende Forandringer i Hartkornet m. v. ansees som vedkommende de enkelte Privates Interesser, — men det kan paa den anden Side ikke nægtes, at det, der nærmest foranlediger den ofte meget vidtløftige Brevverling i deslige Sager, er Hensyn til Matrikulen, til Skatteopbeholdet og til flere andre i offentlig Henseende vigtige Diemed. I saadanne og lignende Tilfælde vilde det neppe være stemmende med Billighed at paabyrde den enkelte Privatmand alle de med en sliq Udskyknings-Sag forbundne Portoudgifter, navnlig naar vedkommende Ministerium maatte være nødsaget til flere Gange at tilbagefende Sagen paa Grund af Mangler i de fra offentlige Autoriteter udfærdigede Attester; og saa fremdeles. Men hertil kommer, at, saaledes som Forholdene her nu engang ere udviklede, betragtes det af den Private som et ham tilkommende Retsgode, at kunne faae sin Sag afgjort, uden at skulle betale den ved Embedsbrevverling om samme paaløbende Porto, et Gode, hvis Ophævelse vilde vække megen Misnoie hos Menigmand og især vilde gaae ud over den Fattige. I mange Tilfælde vilde det ligefrem være at betragte som en Retnægtelse,

idet Vedkommende, hellere end at udsætte sig for at maatte betale Portoer for en vidtløftig Brevverling, der maaffter endog kunde overstige Gjenstandens Værdi, vilde undlade at paatale sin Ret. Af disse og flere i Amtenes Bestænkninger udviklede Grunde fremgaaer Nødvendigheden af at behandle den ved private Sager foranledigede Correspondance mellem Autoriteterne, hvad Portofrihed angaaer, efter de samme Regler, der blive at anvende med Hensyn til Sager vedrørende Landets almindelige Anliggender.

Hvad disse Sager angaaer, da maa bemærkes, at det vistnok udelukkende fra Postvæsenets Standpunkt kunde være ønskeligt, om deslige Forsendelser, ligesom t. Ex. i England skal finde Sted, blive undergivne den almindelige Tætt, fordi derved vilde vindes en lettere Oversigt over hvad Postvæsenet yder og indbringer ligeoverfor dets Udgift, ligesom det ogsaa kunde synes naturligt, at enhver Administrationsgreen ligesaavel maatte belæstes med sin Porto, som den maa bære sin øvrige Udgift. Da det imidlertid maa erkendes, at Spørgsmaalet her ikke dreier sig om nogen egentlig Forøgelse i Statsindtægterne, idet vedkommende Embedsmænd maatte tilstaaes Godtgjørelse for deres Portoudlæg i Sager af den nysomhandlede Beskaffenhed, kunne de foransførte Hensyn ikke tillægges nogen afgjørende Vægt. Der gives nemlig andre Midler, hvorved saadanne statistiske Data kunne tilveiebringes, der fuldstændigen vilde yde den nødvendige Oversigt saavel over Postvæsenets directe Indtægt og Udgift, som over den Fordeel, det yder Staten ved Fribefordring; og samtlige Amter have desforuden saagodtsom eenstemmigen fraraadet enhver væsentlig Forandring i de nu bestaaende Forhold, hvorefter de omhandlede Sager beforders portofrit, navnlig af den Grund, at en saadan Foranstaltning foruden betydelige practiske Inconvenienter vilde for Statskassen medføre en for Løben ubestemmelig og Control saagodtsom udelukkende Udgift til forøget Contoirthold for vedkommende Embedsmænd, hvilken Udgift — som indbefattende saavel Godtgjørelse for Portoudlæg som Vederlag for større Contoirthold — ikke engang kunde ventes æquivaleret